

ufædvanligt at begynde med at sige, at de og de Paragrapher forandres, hvorimod man pleier først at give den nye Regel, og det er netop ved denne Form, som her er brugt, at enkelte af de Bemærkninger, som det ærede kongevalgte Medlem fremsatte, ere blevne begrundede. Men naar man nu seer nærmere paa det Forslag, som vi ere opfordrede til at sætte istedetfor det forelagte Lovforslag, troer jeg, at den ærede Finantsminister har Ret i, at der et Par Steder skeer et Tilbagekridt, hvilket ikke er saa forunderligt, da man dog selv ved Affattelsen af saadanne smaa Lovforslag maa være inde i det tekniske Sprog, hvad der ogsaa har vist sig her paa forskjellige Steder. Jeg kan ikke see, at der kan opstaae nogen egentlig Tvivl ved Forslaget, som det foreligger fra Regjeringen; en anden Sag er det, at det kunde være ønskeligt, om den ærede Finantsminister vilde file lidt paa det mellem 2den og 3die Behandling, thi der kan ganske vist files paa det. Hvad særlig Ordet „indtil“ angaaer, troer jeg, at man ligesaalidt ganske i Almindelighed kan paastaae, at Formodningen er for, at man ikke skal regne det Tal med, foran hvilket „indtil“ staaer, som at Formodningen er for, at det skal regnes med; det kommer an paa Sammenhængen. Noget virkelig Tvivl troer jeg nu ikke, der her kan opstaae, naar man sammenligner Lovforslaget med den ældre Lov af 1865, om det end unægtelig kunde siges noget bestemttere. Men derimod forekommer det mig rigtignok at være noget tvivlsomt efter det ærede kongevalgte Medlems Forslag. Der er desuden en Forskjel mellem Endringsforslaget og Lovforslaget, som jeg ikke lagde Mærke til, at den ærede Finantsminister fremhævede, men hvor jeg dog troer, at Regjeringens Forslag fortjener Fortrinet, det er nemlig med Hensyn til Angivelsen af Tiden, da Loven skal træde i Kraft. Der staaer jo i Regjeringens Forslag, at Bestemmelserne skulle træde i Kraft fra den 1ste Januar 1869, hvorimod dette ikke findes i Endringsforslaget. Nu kunde man ganske vist ogsaa lade det blive ved, at Loven traadte i Kraft fra dens Dsinglæsning; men jeg troer dog, at det kan være ganske hensigtsmæssigt ved Bestemmelser af denne Art at

have en fast Termin for deres Ikrafttræden, og jeg for min Person troer derfor ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at fravige Regjeringens Forslag.

Finantsministeren: Jeg vil blot med Hensyn til de Bemærkninger, som den ærede sidste Taler fremsatte, sige, at jeg selvfølgelig vedkjender mig Paterniteten til Lovforslaget og bærer Ansvar for det her; naar jeg imidlertid dog her har nævnt, at det er kommet saaledes til mig fra Postvæsenet; saa er det netop paa Grund af den samme Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gjældende, at man for at udtrykke Sigt correct maa have en vis teknisk Dannelses, hvilket navnlig ogsaa gjælder med Hensyn til Udtrykket „løst Enkeltbrev“, som det ærede kongevalgte Medlem, der har stillet Endringsforslaget, yttrede, at han hverken havde hørt eller seet før. At der virkelig ligger en Betydning deri, naar man bruger et saadant Adjectiv, ligger nær, og jeg skal henvise det ærede Medlem til, at den samme Terminologi er brugt i Loven af 1865.

Krieger: Jeg vil dog blot sige, at ved Siden af dette Hensyn, som ganske vist maa tages til det tekniske Sprog, er der visse formelle Hensyn, som maaskee mindre blive gjorte gjældende netop af en saadan speciel Administration, og som derimod ganske naturlig falde under Ministeriets Tilsyn med Lovens Affattelse. Det er ganske vist, at denne Stillen i Spidsen af de Love, som forandres, er noget ufædvanligt og kunde gjerne være strøgen. Men det er jo forøvrigt ikke Noget, som det er værd at tale Mere om.

Fischer: Det er mig velbekendt, at Ordet „løst“ ogsaa staaer i Loven af 1865, men det har ikke været mig bekendt, hvad Meningen var deraf, nemlig at det dannede en Modsætning til „recommanderet“. Jeg har ved dette Udtryk tænkt mig et Brev, med hvilket der ikke fulgte en Palle, og jeg troer, at de fleste have taget Ordet i samme Betydning. Da det imidlertid kun er formelle Endringer i Lovudkastet, hvorom der er Spørgs-